

владаше съ сички-атъ свѣтъ ; толко царства пропаднахъ, пакъ при сички-те тыл бурни времена остана наука-та Христова повѣдоносна. Сичко ще да замине ; но слово-то Божіе, тал спасителна истина ще да остане и ще да трае довѣка.

Но сынове-те на темнотѣ-тѣ, кои-то съ са отъ о-давнашни времена навикнали да угаждатъ на свои-те страсти, бориха са, и ако много са бориха, за да не озари земнѣ-тѣ свѣтлость-тѣ на Божій-атъ свѣтъ. И на тока безчестно тѣхно дѣло много помогна населеніе-то на дивы-те и глупавы-те народи, кои-то изъ непознаты предѣли дойдоха въ Европѣ, поплавиха ъж като скакавцы, разрушиха и спалиха сичко, що съ могли да намератъ чи е хубаво и за-споменъ достойно, и то за нѣколко столѣтіа после Христа. Истина е, чи съ бесило-то на тыл дикы народи съ радос прѣмля оным, на кои-то е было мило да живеатъ въ темнотѣ-тѣ. Сичко-то що е отъ старо время добро, хубаво и красно было, все е было разорено и уничтожено. Па ни само-то христїанство не е останало на миръ, заио то са нѣкои въ обатїа-та неговы сакрыха и кообра-зиха въ себе си, чи могатъ да заступатъ на земнѣ-тѣ Божіе-то мѣсто. После тѣхъ са полвиха новы Фарисеи, кои-то установиха новы обрѣди и казаха, чи отъ исполненїе-то на тыл обрѣди зависи душевно-то спасенїе. Препираха са Богослови-те за извѣстни-те свойства Христови, а совсемъ заборавиха на неговѣ-тѣ наукѣ, съ кои-то е мыслилъ да приведе сички-те челоувѣци при Бога. Наддумуваха са въ горъ-атъ, само да са славатъ отъ свѣтъ-атъ ; а за исправленїе-то сърдечно на стадо-то Христово твър-